

Pitești:

Ursulețul Strică-Tot

★

Alelei, voinicii mei

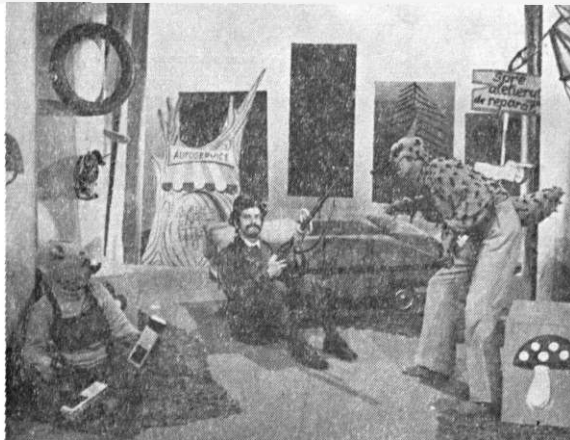
25

Aliniat la „startul” festivalului cu două spectacole de factură diferite, adresate unui public de vârste diferite, teatrul piteștean a dat o imagine nu foarte clară, destul de inegală, a posibilităților sale.

Primul spectacol, *Ursulețul Strică-Tot* de Jan Wilkowski în adaptarea semnă de Anda și Nicolae Măreș, a constituit un început puțin semnificativ. Piesa este o povestioară foarte simplă și totuși foarte confuză care se desfășoară opintit, fără surprize, fără fantezie, fără haz. Personajele par toate cam sărace cu duhul, inclusiv raisonneur-ul — Tata Ursul, inclusiv Vulpoiul care știe că trebuie să fie viclean și să păcălească pe cineva (și cunoaște, sărmanul, destulul artistic!), dar o face cu atita stângăcie și efort încât înfringerea sa din final stârnete mila și nu satisfacția. Morala, parte ne lipsită în piesele pentru copii, este aici destul de incertă: ursulețul Timotei face o serie de poze după care, reabilitându-se într-un mod nu foarte limpede, va fi lăudat de către preînțeleptul său tată și declarat un fel de erou al pădurii. Deși nu se obișnuiește, cred că în acest caz nu este lipsit de interes să redau remarcă auzită întâmplător de la o spectatoare, educatoare venită la teatru împreună cu grădinița: „Din această piesă copiii nu au putut învăța altceva decât să-și strice, liniștiți, jucăriile și să-și denșcioare în spate”.

Desigur, nimeni nu pretinde unei piese dedicate preșcolarilor o problematică de grave și tulburătoare semnificații sau rafinamente de ordin stilistic; dar claritatea subiectului, logica riguroasă a construcției, sint. cred, primele condiții ale teatrului pentru cei mici.

Spectacolul Teatrului „Așchintă” din Pitești (regia — Aurel Anchidin, scenografia — Emil Moise) pare destul de descurajat de text, preluându-i, din păcate, defectele. Am asistat, deci, la un spectacol înclăt, neritmat, care stârnea în sală valuri de aplicit-seală. Absolut inexplicabil din punct de vedere al momentului ales, de două ori pe parcursul desfășurării reprezentației, spectatori au început să aplaude, la început răzlet apoi într-o foarte zgomotoasă unanimitate.

SUS: „Ursulețul Strică Tot”, o povestioară morală adaptată de Anda și Nicolae Măreș, după Jan Wilkowski. JOS: La întâlnirea istoriei cu legenda, „Alelei, voinicii mei” de Viorica Huber-Rogoz.

Dorința de animare a atmosferei? Sugerarea mai mult sau mai puțin directă a nerăbdării cu care așteptau sfârșitul spectacolului? Ironie? Incintarea de-a provoca un zgomot care, în sfârșit, nu le este interzis ci chiar recomandat? Nu știu, dar publicul cel mărunțel știa el ce știa.

Între calitățile — totuși ale spectacolului — trebuie să-i recunoaștem meritul de-a fi rezolvat problema coexistenței firești, pe scenă, a personajului-actor și a personajului-păpușă; trebuie, de asemenea, aplaudată evoluția Di-dei Anchidin în rolul principal, un „ursuleț” înzestrat cu prospețime și haz.

Al doilea spectacol al piteștenilor, *Alelei, voinicii mei*, de Viorica Huber-Rogoz, se adresează unui public ceva „mai rășărit”, elevilor de școală primară, cuprinzând două mo-

mente din istoria țării: o luptă din timpul lui Ștefan cel Mare și un episod din perioada lui Basarab I, întemeietorul Țării Românești. Textul are calitatea de a îmbrăca conținutul instructiv, de informare istorică, în haina foarte atractivă a unei întâmplări de basm, cu un stejar fermecat ale cărui frunze de aur pot îndeplini dorințele. Planul real se împletește cu acela imaginat, episodul istoric va fi reînviat de eroul piesei (desigur cu toate atuurile celui care „cunoaște sfârșitul”) și nu citit în manualul școlar. Momentele evocate au fost inspirate adevărate, sînt dintre cele aflate la confluența istoriei cu legenda, sînt fapte reale îmbogățite însă de-a lungul secolelor, încărcate cu semnificații, înobilate de aura simbolului. Autoarea știe să evite pedanteria,

expunerea didactică, construiind pe canavaua istorică o piesă de aventuri cu o acțiune dinamică, plină de prospețime.

Regia, semnată tot de Aurel Anchidin (scenografia — Clelia Oțone, modelaj — Emil Marinescu, construcție păpuși — Angela Silisteanu) a știut să reliefeze calitățile textului, a dat spectacolului un ritm alert, atmosferă, culoare și sensibilitate. Păpușile — foarte frumoase, expresive, bine diferențiate tipologic (nu am prea înțeles însă de ce Ionuț Jder era îmbrăcat ca un nobil apusean).

O mențiune specială se cuvine ilustrației muzicale a lui Lucian Ionescu, bogată, sugestivă, într-adevăr utilă spectacolului.

Cristina Constantiniu

„Joc la soare”, o invitație la fantezie.

Ultima zi a fost consacrată teatrului din Iași, care a adus pe scena de la „Tăndărică” spectacolul muzical pentru preșcolari *Joc la soare* (pe versuri de Constanța Buzca, scenariu de Natalia Dănăilă și Cătălin Ciocla, muzica, Sabin Pautza) și *Farse medievale din noaptea de carnaval* de Hans Sachs (traduse și adaptate de Valentin Silvestru și Nicolae Reiter).

Teatrul ieșean e un teatru cu mari ambiții; schimbarea de titulatură din teatru de păpuși, ca toate celelalte, în teatru „pentru copii și tineret”, oficializată anul trecut, nu e o simplă formalitate, ci exprimă aspirația de a practica o artă a spectacolului proteic; pe afiș e înscris, pe scurt, întregul program de preocupări: animație, pantomimă, poezie, păpuși, măști. Pentru a compara velleități și posibilități reale, nu avem deocamdată la dispoziție altceva decât cele două montări menționate; orice observații vor fi deci, fatalmente, limitate.

Joc la soare se întemeiază pe o idee poetică generoasă: a-i antrena pe copii să-și invente singuri jocuri și să învețe să se bucure de propriile lor descoperiri. Diferite feluri de jocuri: clasicele „de-a” (fotograf, cinematograful, școala etc); apoi glume, fantezii, arabescuri, folosind materia vie, alunecoasă și nestatornică a cuvintului, așa cum s-ar folosi piesele unui joc de cuburi pentru a născoci diferite construcții; și improvizații cu cele mai simple obiecte, din care, cu ingeniozitate și cu îndeminare, pot prinde viață jucării încântătoare. Această ultimă categorie de jocuri a „ieșit” cel mai bine în spectacol; cutiile de carton, ambalajele cele mai neutre (à propos — oare la Iași se produce whisky Johnny Walker? — ar fi interesant de știut...) au fost metamorfozate, în doi timpi și trei mișcări, spre hazul puștii din sală, în tot felul de siluete de copii și animale. Ca scenograf, Constantin Brehnescu a dovedit imaginație proaspătă și dibăcie. În postura principală însă, aceea

Iași:

Joc la soare

★

Farse

medievale

25